

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o **maloletého R.R.**, nar. X. bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Ú., V., so sídlom vo V., dieťa rodičov: matky Mgr. M., bývajúcej vo V., a otca JUDr. PhDr. B., bývajúceho v B., **o pozbavenie výkonu rodičovských práv a povinností a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1 Pd 4/2014 o dožiadaní Okresného súdu Vranov nad Topľou vo veci sp. zn. 4 P 102/2012, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2014 sp. zn. 20 CoP 72/2014 v spojení s jeho opravným uznesením z 25. septembra 2014 sp. zn. 20 CoP 72/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 11. apríla 2014 č.k. 1 Pd 4/2014-31 uložil otcovi maloletého poriadkovú pokutu 100 eur s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1, 2, 3, 4 O.s.p. z dôvodu, že sa bez ospravedlnenia opakovane nedostavil na informatívny výsluch na dožiadanom súde v dňoch 23. marca 2014 a 11. apríla 2014, napriek riadnemu doručeniu predvolania.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie otca uznesením z 30. júna 2014 sp. zn. 20 CoP 72/2014 v spojení s jeho opravným uznesením z 25. septembra 2014 sp. zn. 20 CoP 72/2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že v prejednávanej veci ide o konanie o starostlivosti súdu o maloleté dieťa, v ktorom je súd povinný konať v súlade s § 176 ods. 3 O.s.p. a rozhodnúť bez zbytočného odkladu, najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa začatia konania. Neprimerané predlžovanie konania otcom nereagovaním na výzvy

súdu prvého stupňa a jeho neefektívne úkony spôsobujú, že dochádza k porušeniu základného práva oboch účastníkov konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že postup otca, ktorý sa opakovane nedostavil, napriek riadne doručenému predvolaniu na informatívny výsluch na dožiadaný súd, a svoju neprítomnosť neospravedlnil, vzhľadom na charakter prejednávanej veci (starostlivosť súdu o maloleté dieťa) je neakceptovateľný z pohľadu Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na konanie bez zbytočných prietáhov.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie otec, ktorý navrhol zrušiť obe uznesenia súdov nižších stupňov z dôvodu, že postupom oboch súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V obsiahlom dovolaní (80 strán) namietal, že uznesenie o poriadkovej pokute, protizákonným a protiústavným postupom okresného súdu, vydala na dožiadanom súde neoprávnená osoba – vyšší súdny úradník – konajúci ako „nezákonný sudca“ z dôvodu, že Ústavný súd Slovenskej republiky na základe jeho sťažnosti doteraz neurčil miestne príslušný súd na konanie v predmetnej veci. Namietol miestnu príslušnosť súdu na konanie v predmetnej veci, keď nesúhlasí s názorom Krajského súdu v Prešove, pretože protiprávnym konaním matky dieťaťa došlo k odňatiu dieťaťa z opatrovania otca bez predchádzajúceho rozhodnutia súdu, v súvislosti s čím dovolateľ podrobne rozobral otázku únosov detí a zneužitia inštitútu predbežného opatrenia. Uviedol, že z argumentov uvedených v napadnutom uznesení odvolacieho súdu vo vzťahu k problematike miestnej príslušnosti vyplýva, že štátne orgány súdnej moci sa rozhodli podieľať na porušovaní a ohrozovaní základných práv maloletého dieťaťa, snažia sa manipulovať skutkový a právny stav predmetného súdneho konania a návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej s cieľom nadržovania páchatel'a únosu maloletého dieťaťa v nadväznosti na zneužitie právomoci verejného činiteľa – sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou, ktorá zneužila inštitút predbežného opatrenia. V predmetnom konaní boli porušené práva účastníka tým, že Krajský súd v Bratislave si voči dovolateľovi nesplnil povinnosť zaslať potvrdenie o prevzatí a pridelení veci (predmetného odvolania) podľa § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v spojení § 139 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho bolo porušené právo účastníka konania na zákonného sudcu zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy, § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. a tiež, že predmetné uznesenie Krajského súdu v Bratislave mu bolo doručené prvostupňovým súdom, napriek tomu, že tak mal urobiť priamo odvolací súd, v dôsledku čoho nastalo

dôvodné podozrenie, že v rámci pokračujúcej manipulácie súdnych konaní v predmetnej veci na Okresnom súde Vranov nad Topľou v súčinnosti s vyšším súdnym úradníkom na Okresnom súde Bratislava V došlo na Okresnom súde Bratislava V k ďalšiemu zneužitiu právomoci verejného činiteľa, t.j., je dôvodné podozrenie, že namiesto senátu Krajského súdu v Bratislave vyrobil predmetné uznesenie neznámy páchatel' na Okresnom súde Bratislava V, čomu nasvedčuje aj právna skutočnosť, že v rozpore so zákonom je aj formálna stránka napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nemá úpravu v zmysle § 158 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že na rovnopisoch uznesenia nie sú vlastnoručné podpisy sudcov a jednotlivé listy rozhodnutia nie sú správne spojené. Podľa jeho názoru by sa malo postupovať podľa zaužívanej a záväznej praxe úpravy verejnej listiny vyžadovanej napríklad od notára ako súdneho komisára v zmysle § 44 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a v zmysle § 11 ods. 3 Kancelárskeho poriadku pre notárstvo; spojenie listov by malo byť vykonané spôsobom preloženia ľavého horného rohu listov, zopnutím a odtlačením príslušnej úradnej pečiatky. Uvedenému protiprávnemu konaniu nasvedčuje aj to, že na uznesení Krajského súdu v Bratislave sa nachádza odtlačok pečiatky, ktorého priemer nezodpovedá priemeru úradnej pečiatky súdu (priemer odtlačku na rozhodnutí je 35 mm, namiesto zákonných 36 mm). Porušovanie zákona zo strany Okresného súdu Bratislava V sa prejavuje aj v tom, že zásielka určená do vlastných rúk v poštových obáľkach s doručenkou ktorá neobsahuje „kopír“, takže právna skutočnosť prevzatia zásielky je preukázateľne zaznamenaná iba na doručenke, ktorá sa vracia odosielateľovi. Namietal, že poriadkovú pokutu môže ukladať len legitímny – miestne príslušný súd a nie miestne nepríslušný súd prostredníctvom neoprávnených súdnych osôb na základe nezákonného dožiadania na „informatívny výsluch účastníka konania“, namiesto predvolania na verejné a ústne súdne konanie vo veci na príslušný súd, ktorý má byť určený meritórnym nálezom Ústavného súdu SR vo veci jeho predmetných sťažností podaných podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo aj postupom krajského súdu tým, že nenariadil podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ústne a verejné súdne pojednávanie, napriek tomu, že bolo potrebné doplniť a zopakovať dokazovanie, ktoré vôbec nevykonal súd prvého stupňa. Podľa názoru dovolateľa konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď odvolací súd nevykonal dokazovanie, resp. nezopakoval dokazovanie, ktoré bol povinný vykonať už Okresný súd Bratislava V, ani nevykonal dôkazy, ktoré navrhol a pripojil k predmetným námietkam navrhovateľa doručeným Okresnému súde Bratislava V dňa 14. marca 2014 a 8. apríla 2014, ako aj dôkazy, ktoré uplatnil a navrhoval vykonať podľa § 205a ods. 1 O.s.p. odvolateľ v odvolaní proti

predmetnému uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou z 30. mája 2012, č.k. 4 P 102/2012-156 (dôkaz, ktorého sprístupnenie bolo odmietnuté účastníkovi konania – predmetné nezákonné dožiadanie zo strany Okresného súdu Vranov nad Topľou). Krajský súd v Bratislave neobjasnil dokazovaním právne skutočnosti nevyhnutné na posúdenie právomoci konať ďalej v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletého vrátane ukladania poriadkových opatrení potom, ako Okresný súd Bratislava V (sp. zn. 20 P 135/2012) nezákonne postúpil predmetný návrh navrhovateľa vo veci samej na miestne nepríslušný Okresný súd Vranov nad Topľou, ktorý konal vo veci (sp. zn. 4 P 102/2012), čo sa stalo predmetom opravných prostriedkov navrhovateľa, v ktorých namietal porušenie základného práva na nezávislé a nestranné súdne konanie pred miestne príslušným zákonným sudcom na legitímnom – miestne príslušnom súde. Rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď odmietol aplikovať príslušné ustanovenia právnych predpisov na posúdenie skutkového a právneho stavu predmetného návrhu navrhovateľa o veci samej, ako aj priebehu súdneho konania v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletého, rovnako na základe dôvodov odvolania navrhovateľa v plnom rozsahu z 21. mája 2014, vrátane dôkazov označených alebo pripojených navrhovateľom, preukazujúcich právne skutočnosti s právnym významom v predmetnom súdnom konaní vo veci starostlivosti súdu o maloletého, ako aj právne predpisy upravujúce samotnú procesnú činnosť súdu pri prejednávaní a rozhodovaní o odvolaní proti predmetnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava V z 11. apríla 2014, č.k. 1 Pd 4/2014-31.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podala včas osoba na to oprávnená, skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné,

ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 3 tohto ustanovenia je prípustnosť dovolania vylúčená, ak ide o uznesenie o uložení poriadkovej pokuty.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľ procesné vady konania v dovolaniach v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu súdy odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

V dovolaní bola najzásadnejšou námietkou dovolateľa námietka týkajúca sa miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou, resp. Okresného súdu Bratislava V v spojení s Krajským súdom v Bratislave na konanie v prejednáwanej veci, v dôsledku čoho došlo podľa dovolateľa k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Miestna príslušnosť sa riadi zásadou perpetuationis fori vyjadrenou v § 11 ods. 1 O.s.p., t.j. že miestna príslušnosť všeobecného súdu dieťaťa určená podľa okolností, ktoré tu boli v čase prvého rozhodnutia súdu, trvá po celú dobu konania. Je preto vylúčené, aby súd, ktorého miestna príslušnosť bola založená prvým rozhodnutím vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, pri podaní ďalšieho návrhu na začatie konania reagoval na zmenu okolností, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť súdu, vyslovením miestnej nepríslušnosti podľa § 105 O.s.p. Zmena okolností daná zmenou bydliska dieťaťa, môže byť iba dôvodom k preneseniu príslušnosti na iný súd, ak je to v záujme dieťaťa (§ 177 ods. 2 O.s.p.). Účelom tejto úpravy je zabezpečenie dôslednej ochrany maloletého dieťaťa, lebo o dieťati by mal vždy rozhodovať ten súd, ktorý si môže v rámci svojho obvodu zistiť o dieťati čo najviac informácií, najmä v súčinnosti s orgánom sociálno-právnej ochrany detí ako opatrovníkom dieťaťa (por. R 45/97).

Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ 24. apríla 2012 podal na Okresný súd Bratislava V samostatný návrh na úpravu práv a povinností k maloletému R. spojený s návrhom na pozbavenie rodičovských práv matky k maloletému, ktorý jeho návrh postúpil Okresnému súdu Vranov nad Topľou s odôvodnením, že tento súd rozhodoval už o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým maloletého R. zveril dočasne do výchovy a opatery matky (uznesenie z 10. apríla 2012 č.k. 9 P 129/2012). Konanie o návrhu otca sa vedie na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4 P 102/2012; v tomto konaní otec maloletého vzniesol námietku voči postúpeniu veci Okresným súdom Bratislava V v zmysle § 105 O.s.p., o ktorej Krajský súd v Prešove uznesením z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP

69/2012 podľa § 105 ods. 3 O.s.p. rozhodol tak, že vyslovil, že na konanie vo veci sp. zn. 4 P 102/2012 Okresného súdu Vranov nad Topľou je príslušný Okresný súd Vranov nad Topľou. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktorým rozhodol o príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie vo veci sp. zn. 4 P 102/2012, otec maloletého napadol dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 381/2012 a konanie o dovolaní otca zastavil pre nedostatok funkčnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto dovolaní; uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove teda zostalo nezmenené, je právoplatné a týmto rozhodnutím je určená miestna príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletého R.. Takto založená príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou so zreteľom na zásadu perpetuatio fori v zmysle § 11 ods. 1 O.s.p. trvá po celú dobu konania vo veci starostlivosti súdu o maloletého (pokiaľ nedôjde k preneseniu miestnej príslušnosti súdu postupom podľa § 177 ods. 2 O.s.p.), a je preto vylúčené, aby mohlo dôjsť k zmene už raz určenej miestnej príslušnosti súdu vyslovením miestnej nepríslušnosti súdu podľa § 105 O.s.p. inak ako postupom podľa § 177 ods. 2 O.s.p. (v tejto súvislosti por. tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 236/2013 zo 7. mája 2013).

Podľa § 39 ods. 1 O.s.p., úkony, ktoré by príslušný súd alebo rozhodcovský súd mohol urobiť len s ťažkosťami alebo so zvýšenými, neúčelnými trovami alebo ktoré v jeho obvode nemožno urobiť, urobí na dožiadanie iný súd. Podľa ods. 2, ak dožiadaný súd nemôže urobiť úkon vo svojom obvode, postúpi dožiadanie súdu, v obvode ktorého možno úkon urobiť, ak je mu tento súd známy; inak dožiadanie vráti. Podľa ods. 3, úkony dožiadaného súdu robí samosudca; má pritom práva a povinnosti predsedu senátu.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Vranov nad Topľou dožiadaním z 3. februára 2014 požiadal Okresný súd Bratislava V o výsluch otca (dovolateľa), pričom dožiadanie obsahovalo aj zoznam otázok, ktoré dožiadaný súd mal povinnosť otcovi (dovolateľovi) položiť.

V záujme hospodárnosti konania zákon umožňuje všeobecnému súdu vykonávať jednotlivé procesné úkony (vrátane vykonania dôkazu) prostredníctvom dožiadaného súdu. Pre vykonávanie procesných úkonov na dožiadanom súde platia tie isté procesné práva a povinnosti, ako pre vykonanie procesného úkonu súdom, ktorý koná a rozhoduje vo veci

samej. Dožiadaný súd teda vystupuje pre dané úkony v postavení súdu príslušného na konanie vo veci.

Ak teda právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove uznesením z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP 69/2012 bola založená miestna príslušnosť Okresného súdu V. na konanie o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému R., ktorá doposiaľ trvá, dovolacie námietky otca týkajúce sa miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou a ním dožiadaného Okresného súdu Bratislava V nie sú opodstatnené, a preto konaním pred Okresným súdom Bratislava V a Krajským súdom v Bratislave a ich rozhodnutiami nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred miestne a funkčne príslušným súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie. Podľa dovolateľa odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že bolo potrebné „doplniť a zopakovať dokazovanie, ktoré vôbec nevykonal súd prvého stupňa“. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou dovolateľovi realizáciu jeho procesných práv.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z.z. sa zúžili prípady, kedy je odvolací súd povinný na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Túto povinnosť má odvolací súd len vtedy, ak ide o prejednanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej za predpokladu uvedeného v § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p. bude dovolacie pojednávanie nariadené, rozhoduje odvolací súd podľa okolností

konkrétneho prípadu. V danej veci odvolací súd rozhodoval o odvolaní otca proti uzneseniu súdu prvého stupňa o uložení poriadkovej pokuty. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nerozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej. Pokiaľ odvolací súd rozhodol o odvolaní proti vyššie označenému rozhodnutiu, ktoré nebolo rozhodnutím vo veci samej, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, postupoval v súlade so zákonom. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu nemal za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V prejednávanej veci preto dovolateľ neopodstatnene vytýka súdom, že ním namietaný procesný postup bol nesprávny a viedol k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ v dovolaní namieta odňatie práva na zákonného sudcu v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedená námietka súvisí s namietaným rozhodovaním „miestne nepríslušným“ súdom (por. vyššie).

Ústavne garantované právo na zákonného sudcu sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodnúť upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého treba považovať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej príslušný vecne, miestne i funkčne (viď § 11 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Touto námietkou dovolateľ – z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) – namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. (i keď ju podraduje pod § 237 písm. f/ O.s.p.), t.j. že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne vedú k procesnej vade významnej podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. So zreteľom na vyššie uvedený záver o založení miestnej príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou uznesením Krajského súdu v Prešove z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP 69/2012 vo veci, ktorá sa vedie na uvedenom okresnom súde pod sp. zn. 4 P 102/2012, podľa názoru

dovolacieho súdu spis nedáva žiadny podklad pre záver, že v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade – vec prejednali a rozhodli miestne, vecne a funkčne príslušné súdy sudcami určenými rozvrhmi práce súdov, ktorých vylúčenie z prejednávania a rozhodovania nemožno vyvodit' zo žiadnej súčasti spisu. Rozhodnutiami súdov nižších stupňov teda nedošlo k porušeniu práva otca maloletého na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy a tento záver je potrebné vzťahovať aj na konanie pred dožiadaným súdom (por. § 39 O.s.p.).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolacia námietka otca týkajúca sa prejednaní veci nezákonným sudcom nie je opodstatnená a v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie otca je v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, ani ďalšími námietkami nemajúcimi význam pre rozhodnutie o tomto dovolaní.

Dovolací súd však nad rámec dovolacieho konania na tomto mieste považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 53 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého uložení poriadkovú pokutu môže súd dodatočne, a to i po skončení konania odpustiť, ak to odôvodňuje neskoršie správanie sa toho, komu bola uložená, alebo ak nastali dôvody hodné osobitného zreteľa; to neplatí, ak už bola poriadková pokuta zaplatená.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, keďže o trovách konania vrátane trov dovolacieho konania bude rozhodnuté v rozhodnutí vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová